

Cemaat Rahmete Vesiledir

Cenab-ı Hakk'tan bir şey istemenin yolu, istenilen şeye göre farklılık gösterir. Her bir meyve ağacında, farklı kanunlar cereyan etmekte ve değişik neticeler meydana gelmektedir. Vişne ağacından Hindistan cevizi istenilemez. Cenâb-ı Hakk'tan hindistan cevizi isteyen bir kimse, zemin ve zamanı da nazara alarak o ağacı yetiştirmenin çarelerini arayacak ve bulacaktır. Bunun için lüzumlu sebeplere teşebbüs eden bir insan, duasını ve niyazını yapmış, yani istemek âdâbına müracaat etmiş demektir. Artık ona düşen şey neticeyi sabır ve tevekkül ile beklemek olacaktır.

Her bir şey için sebeplere teşebbüs dediğimiz isteme tarzlarını vaz'eden Sultan-ı zülcelâl'den umumî rahmet istemenin yolu ise, cemaat teşkil etmektir. Yani cemaat halinde gayret göstererek, o Rahmân-ı Rahîmin rahmetini celbe çalışmaktır.

Yukarıda bahsettiğimiz., *“vişne ağacından Hindistan cevizi alınamayacağı”* mes'elesi, münferid çalışmakla umumî rahmetin celbedilemeyeceğine işarettir. Cemaat halinde çalışmanın şiarı ise **“Kardeşlerimizin meziyetlerini kendimizde tasavvur etmektir.”** Bunu bir misâl ile izaha çalışalım:

Her bir mü'min bir meyve ağacı gibidir. Meyvelerin tenevvüsü ve çeşitli tatlara sahip olmaları gibi, her bir mü'min kardeşimizin de kendine mahsus bir tadı yani bir meziyeti, bir kabiliyeti ve hizmetin bir dalında muvaffakiyeti vardır. Her bir kardeşimiz, uhuvvet ve ihlâs sırlarıyla, bütün o meziyetlerin sahibi olabilir. **Şöyle ki:**

Kayısı ağacının sadece kayısı meyvesi verdiği malûmunuzdur. Bir kayısı ağacı her çeşit meyveye sahip olmak arzu ediyorsa, yani kendisi bir cihette elma, bir cihette ceviz ve diğer bir cihette de kiraz v.s. ağacı olmak istiyorsa, bu ağacın yapacağı tek şey, diğer meyve ağaçlarıyla kardeş olmak ve onların meziyetlerini kendinde tasavvur etmek olacaktır. Bu takdirde bir bahçede aynı bahçıvanın nezaretinde, tek bir güneşe yüzlerini dönen ve ondan feyiz alan bu ağaçların bu latif hâlleri, rahmetin celbine vesile olacaktır.

Birer meyve ağacına teşbih ettiğimiz her bir mü'min kardeşimizin, şahsî kusurları ise o ağacın eğilmiş veya kırılmış bir dalı hükmündedir. Biz kökün sağlamlığına nazar edeceğiz. Kırılan dalın yerine, yenisinin gelmesi her zaman mümkün olduğu gibi, kusurlu bir kardeşimizin de bu kusurdan dönmesi imkân dahilindedir. Bu mümkünün vaki olmayacağını nereden biliyoruz ki, acımamız icabeden o kardeşimize, şahsî duygu ve hislerimize kapılarak düşmanlık etme yolunu tutuyoruz?

Bizler ancak bu şuura erdiğimiz zaman cemaat hâlinde birlikte çalışabilmemiz

---

mümkün olacaktır. *Cemaat ise daima rahmete vesiledir.*